

Sygn. akt V KZ 63/22

POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **S. R.**

skazanego z art. 278 § 1 k.k. i z art. 244 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 21 grudnia 2022 r.,

zażalenia skazanego na zarządzenie Przewodniczącego V Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 24 czerwca 2022 r., sygn. akt V Ka 1417/20, w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku S. R. o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 27 kwietnia 2022 r., w sprawie sygn. akt V Ka 1417/20, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 24 czerwca 2022 r., sygn. akt V Ka 1417/20, Przewodniczący V Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Łodzi odmówił przyjęcia wniosku S. R. o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku tegoż Sądu z dnia 27 kwietnia 2022 r. wskazując, że wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku został przez skazanego złożony w dniu 6 czerwca 2022 r., podczas gdy termin zawity w tej sprawie do jego złożenia upłynął w dniu 4 maja 2022 r.

Na wyżej wymienioną decyzję procesową zażalenie w terminie złożył skazany, zaskarżając zarządzenie w całości. W treści tego środka odwoławczego

wskazał, że niezłożenie przez niego w terminie wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku z dnia 27 kwietnia 2022 r. wynika z braku wiedzy prawnej, iż odpis wyroku nie zostanie mu doręczony, jeżeli nie złoży on stosownego wniosku w tym przedmiocie w terminie 7 dni od ogłoszenia wyroku. obrońca z urzędu, jak wywodził dalej skarżący, okazał się zaś niekompetentny, albowiem również takiego wniosku – reprezentując skazanego – nie złożył.

W konkluzji, wobec przedstawionej argumentacji, skarżący wniósł o uwzględnienie złożonego zażalenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne i dlatego nie mogło zostać uwzględnione.

Dokonana przez Sąd Najwyższy analiza sprawy prowadzi do wniosku, że trafne są ustalenia Sądu odwoławczego o przekroczeniu w niniejszej sprawie przez skazanego S. R. terminu 7 dni na złożenie wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku liczonego od dnia, w którym został on ogłoszony, to jest 27 kwietnia 2022 r. (k. 463-464, t. III), a zatem w realiach analizowanej sprawy upływającego w dniu 4 maja 2022 r. Tymczasem skarżący wniosek taki sformułował dopiero w dniu 6 czerwca 2022 r., a zatem miesiąc po upływie wskazanego wyżej terminu, uchybiając mu i powodując przez to bezskuteczność podjętej czynności procesowej.

Przeprowadzona, przy rozpatrywaniu zażalenia, szczegółowa kwerenda dokumentacji procesowej zgromadzonej w aktach niniejszej sprawy nie pozostawia wątpliwości, że zaprezentowana przez skarżącego na poparcie wniesionego środka odwoławczego argumentacja w zakresie braku stosownej wiedzy prawnej, a także niekompetencji przydzielonego obrońcy z urzędu nie jest zasadna.

Z dokumentów zgromadzonych w sprawie wynika bowiem, że obrońca podejmował na korzyść skarżącego czynności procesowe jakie były od niego wymagane. Utrudniony kontakt z S. R. wynikał zaś, jak wskazała adw. A. W. w przekazanych Sądowi drugiej instancji pisemnych wyjaśnieniach, zarówno z realiów ogłoszonego na terenie kraju stanu zagrożenia epidemicznego, jak również braku inicjatywy w tym względzie samego skazanego (k. 440-441, t. III). Obrońca z urzędu była obecna, od momentu jej wstąpienia do sprawy (została bowiem wyznaczona jako obrońca dopiero w postępowaniu przed sądem *meriti*), na

rozprawie przed tym Sądem Rejonowym oraz zapewniła obecność substytutu na rozprawie przed Sądem odwoławczym. Złożyła wniosek o sporządzenie uzasadnienia na piśmie i doręczenie wyroku sądu a quo, a następnie od tegoż wyroku wywiodła apelację. Pomimo ustania obowiązków obrończych wraz z zakończeniem postępowania przed Sądem drugiej instancji złożyła również „Wniosek o przywrócenie skazanemu terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku” (k. 472-473, t. III). Powyższe zaszłości nie pozostawiają wątpliwości, że skarżący nie wykazał w swoim zażaleniu zaniedbania po stronie obrońcy wykonania spoczywających na nim obowiązków, a tym samym nie potwierdziła się pierwsza z okoliczności mogących wskazywać na wadliwość zaskarżonego zarządzenia.

Nie można zgodzić się również z podnoszonym przez skarżącego twierdzeniem o braku wiedzy prawnej, która miała skutkować nie złożeniem w zawitym terminie 7 dni od dnia ogłoszenia wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 27 kwietnia 2022 r., wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku tego Sądu. Skazany S. R. od początku prowadzenia sprawy pouczany był przez organy procesowe o przysługujących mu prawach i ciążących na nim obowiązkach. Składał w toku postępowania liczne pisma, z których jednoznacznie wynika, że jest on osobą zorientowaną w przebiegu procedury karnej. Wymienić tutaj należy chociażby: wniosek o przesłuchanie przy użyciu urządzeń technicznych umożliwiających przeprowadzenie tej czynności na odległość z jednoczesnym bezpośrednim przekazem obrazu i dźwięku (k. 232, t. II). Szczególnego znaczenia w tym kontekście nabierają składane przez niego wnioski o sporządzenie pisemnego uzasadniania i doręczenie go wraz z odpisem wyroku na etapie postępowania przed Sądem pierwszej instancji. Co istotne, wnioski takie – z zachowaniem terminu zawitego – składał również wówczas, gdy nie uczestniczył w rozprawie głównej lub też uczestniczył jedynie w jej części, a na podanym mu do wiadomości terminie tej rozprawy nie zapadał wyrok. Tak było po rozprawie w dniu 15 listopada 2019 r., kiedy to wniosek o nadesłanie wyroku z pisemnym uzasadnieniem złożył w administracji zakładu karnego w dniu 18 listopada 2019 r. (k. 240-241, t. II). Podobna sytuacja miała miejsce po terminie rozprawy wyznaczonym na dzień 20 stycznia 2020 r., po którym w dniu 27 stycznia

2020 r., a więc z dochowaniem terminu zawitego, ponowił identyczny wniosek (k. 275-276, t. II). Osobisty wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku i doręczenie orzeczenia z uzasadnieniem sporządził wreszcie po rozprawie mającej miejsce w dniu 1 lipca 2020 r., i co więcej, dochował terminu zawitego pomimo odroczenia ogłoszenia wyroku na dzień 14 lipca 2020 r., składając stosowne pismo procesowe w administracji zakładu karnego w dniu 20 lipca 2020 r. (k. 325-326, t. II), a następnie po dokonaniu tego doręczenia w dniu 9 października 2020 r. (k. 365) składając osobiście w dniu 22 października 2020r., niezależnie od obrońcy, apelację (k. 402-403, t. II). Całokształt poczynionych wyżej rozważyć bezspornie świadczy o posiadaniu przez S. R. stosownego poziomu wiedzy umożliwiającego mu dochowanie zawitego terminu na złożenie wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia zapadłego w jego sprawie wyroku sądu *ad quem*, a jego odmienne obecne twierdzenia w tym przedmiocie mają charakter wybitnie instrumentalny i nie znajdują żadnego dowodowego potwierdzenia.

Skoro więc skarżący S. R., będąc pozbawionym wolności, nie uczestniczył wprawdzie w rozprawie przed Sądem odwoławczy, lecz nie był zainteresowany doprowadzaniem go na tę rozprawę (brak stosownego wniosku w tym zakresie), i nie miał w związku z tym do niego zastosowania przepis art. 422 § 2a k.p.k., termin zawity dla dokonania czynności procesowej związanej z żądaniem sporządzenia i doręczenia uzasadnienia wyroku rozpoczął dla niego bieg od daty ogłoszenia wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi. Jego niedochowanie – złożenie stosownego wniosku ponad miesiąc od wydania wyroku – skutkowało wydaniem stosownego zarządzenia w oparciu o przepis art. 422 § 3 k.p.k.

Wobec powyższego, przyjąć należy, że w pełni zasadnie odmówiono przyjęcia wniosku skarżącego o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego, a podniesione przez niego w zażaleniu argumenty, na poparcie sformułowanych w środku odwoławczym tez, nie zostały przez tego skarżącego skutecznie wykazane.

Kierując się przedstawionymi względami Sąd Najwyższy utrzymał w mocy zaskarżone zarządzenie.

[as]

I.n

